

HÉLÈNE LAMAN DE VRIES, *Mientje*, Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1926.

Mientje — de lezers van Elseviers kennen haar trouwens — *Mientje* is heelemaal geen *Letje*. Maar een „naaistertje” zijnde, zonder ma, oma en andere attributen van het rijke-meisjesdom, heeft zij ook minder te lijden onder zekere conventies en andere dwaasheden, die voor *Letje* den weg naar het geluk van hindernissen en „bedriegertjes” voorzag. *Mientje* en haar Wouter vinden elkaar aan het strand te Scheveningen, zonder getuigen, en ze trouwen uit loutere liefde en voorkeur. Toch zou ik geenszins willen volhouden, dat ook *Mientje* niet tot zekere hoogte dupe is, dupe ook wel degelijk van haar hollandsch schuchteren aanleg — gelijk *Letje*. Maar als ook Héléne Laman de Vries daar soms wel even mee spot, dan is het op de wijze van den goedmoedigen humor en nooit van de zoo veel fellere ironie....

Laat ons de vergelijking vooral niet verder uitwerken! Héléne Laman de Vries, de gemoedsrijke opmerkster en trouwe schrijfster, zou er, met al haar talent, te slecht bij varen. En zou dat niet een groote onbillijkheid zijn? Héléne Laman de Vries zal voor een Top Naeff nooit een mededingster worden, maar zij zal velen bekoren, boeien en voor zich innemen door haar meedoogende menscheijkheid, haar fijnen en zachten humor vooral. Zij moet zich nog meer oefenen, nog meer moeite geven, voor de nauwkeurige verwoording van haar visie en gevoel. Maar zoover als zij nu al is, vind ik haar toch wel zeer de moeite waard.

H. R.

PIET VAN VEEN, *Het Einde*, Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1926.

En nu nog even deze mannelijke *Mientje*, de schuchterste, de onnoozelste misschien wel, van de drie hoofdpersonen uit de boeken die ik bespreek in dit Elseviernummer. Dupe, ten eenemale dupe, ook hij. En de naieve ernst van Piet van Veen staat wel héél ver af van Top Naeffs spotlach en ironische scherpte! Een beetje al te ver ook misschien van den humor, die *Mientje* zoo leesbaar maakt. De hoofdpersoon van dit verhaal in brieven — dat mij bijna, bijna heelemaal zuiver lijkt, alleen een beetje te soepelig lang soms — is iemand om medelij mee te hebben, niet om rechtaf van te houden. Daarvoor een klein tikje al te onnoozel, te schaperig zacht en lief.

Maar dat neemt niet weg, dat ook déze nieuwe auteur, als Héléne Laman de Vries, iemand is van gemoedswarmte en van schrijftalent. Kan hij zich oefenen in de „Beschränkung”, wie weet of hij zich ook niet eens een „Meister” toont. De ernst van het schrijversschap bezit hij zeker. En vooral de liefde — „de liefde die van alle dingen die op de wereld zijn het al is.”

H. R.